

Suzanne Vermeer

Roadtrip

A.W. Bruna Uitgevers

Proloog

Een zwarte poes scharrelt rond bij de overvolle vuilcontainer. Haar tepels opgezwollen en rood van het recente moederschap. Ze is op zoek naar voedsel, maar wordt gestoord door geschreeuw. Met een verontwaardigde kripsi maakt ze zich uit de voeten als een toegeworpen steen haar op een haar na mist. De lucht is zwaar van agressie en kwaadaardigheid. Ze vlucht door het steegje achter de kroeg dat zwak wordt verlicht door een haperende lantaarnpaal. Het geflikker van het licht en gezoem van de slecht functionerende lamp geven het geheel iets onwerkelijks. En de poes is niet de enige die hier niet wil zijn. Theo probeert zichzelf wijs te maken dat het niet echt is wat hij ziet, maar hij weet dat hij zichzelf voor de gek houdt. Dat hij niet weg kan blijven kijken van wat hier gebeurt. Het zou laf zijn, fout. Het zou hem medeplichtig maken en dat wil hij niet. Hoezeer hij de man die verderop op de grond ligt ook haat, dit verdient niemand. Je mag iemand afrekenen op zijn daden, maar niet op basis van zijn afkomst en kleur. Dat valt nooit goed te praten.

Theo krimpt ineen als hij de doffe klappen van gebalde vuisten op een weerloos lichaam hoort. Daarna volgen schoppen, geschreeuw en gescheld. Het N-woord klinkt veelvuldig en wordt agressief uitgespuugd. De zwarte man die op de grond ligt, heeft zijn pogingen om terug te vechten opgegeven. Het heeft geen zin, de overmacht van de

groep die hem aanvalt is te groot. Hij probeert zijn hoofd te beschermen met zijn armen, maar puntige cowboylarzen weten hem toch te raken. Bij de tweede keiharde trap tegen zijn slaap verliest hij het bewustzijn. Je zou verwachten dat de mannen nu stoppen, maar nog is het niet genoeg. Het getrap en gemep gaat door.

Als Theo nu niet ingrijpt, slaan ze hem nog dood. Hij vergeeft het zichzelf nooit als hij dat laat gebeuren. Als een bezetene rent hij met gevaar voor eigen leven naar de groep toe en begint hij schreeuwend om zich heen te meppen. Hij wil de man redden die hij een halfuur geleden het liefste zelf nog een klap had verkocht. Alle woede die hij voor de bewusteloze man voelt, richt hij nu op de vijf rednecks die uit zichzelf niet lijken te stoppen met de aanval. Theo incasseert een harde klap tegen zijn kaak, maar weet overeind te blijven en haalt zelf genadeloos uit. Door de adrenaline die in golven door zijn lichaam stuwt, voelt hij geen pijn. Hij slaakt een triomfantelijke kreet als hij bloed ziet gutsen uit de neus van de man die hij net heeft geslagen. Scheldend en schreeuwend leidt hij de mannen steeds een stukje verder weg van de bewusteloze man. Op het moment dat ze hun woede volledig richten op Theo en hem neerslaan, komt de barman naar buiten. 'Kappen nu! Geen gedoe voor mijn zaak. Kom, het bier is koud, een rondje van mij!'

De rednecks gaan dorstig in op het aanbod van de barman en laten het meppen voor wat het is. Zonder hun slachtoffers nog een blik waardig te gunnen, stormen ze naar binnen. Theo komt langzaam overeind. Hij kijkt versuft uit zijn ogen, maar hij leeft! Hij weet niet zeker of dat ook voor de man geldt die verderop ligt. Hij loopt naar hem toe, controleert de nek van de man en haalt opgelucht adem als hij een krachtige slagader onder zijn onderzoekende

vingers voelt pulseren. Zachtjes tikt hij de man tegen zijn wang en begint tegen hem te praten. Uiteindelijk kreunt de man en doet hij zijn ogen open. Theo laat hem even kort bijkomen en helpt hem dan overeind. *'We need to leave before they come back. Gimme your car keys.'* De man doet wat hem gevraagd wordt en samen strompelen ze naar de rode Jeep Cherokee.

Theo helpt de man op de passagiersstoel en kruipt zelf achter het stuur. De motor komt brullend tot leven als hij de auto start. De man naast hem mompelt het adres van een motel en Theo rijdt er op zijn aanwijzingen rechtstreeks naartoe. Op de kamer aangekomen gaat de gewonde man op het krappe tweepersoonsbed liggen en Theo verdwijnt in de badkamer. Hij zet de kraan aan en laat het koude water over zijn polsen stromen voordat hij in de spiegel kijkt. Voorzichtig raakt hij de plek aan waar de vuist van de redneck hem hard heeft geraakt. De huid begint al paars te kleuren en zijn wang is enorm gezwollen. Theo balt zijn vuisten in een gebaar van onmacht. Hij kan zijn verwondingen niet voor Paula verbergen, maar hij kan ook niet met haar delen wat er vanavond gebeurd is. Hadden ze zich niet juist voorgenomen om altijd eerlijk tegen elkaar te zijn? Zij is dat in het verleden niet altijd geweest, maar hetzelfde geldt voor hem. En hoe langer hij dat volhield, hoe moeilijker het werd om open kaart te spelen. Uiteindelijk had hij zichzelf wijsgemaakt dat de waarheid soms meer schade toebrengt dan onwetendheid. Hij had er geen rekening mee gehouden dat de waarheid hem uiteindelijk alsnog zou inhalen...

Den Haag

1

Ik veeg mijn handen af aan mijn strakke zwarte kokerrok. Ze zijn klef en plakkerig van het vele handen schudden. Mijn kaken krampen van mijn geforceerde lach en ik beweeg mijn hoofd subtiel heen en weer om de druk op mijn nek en schouders wat te verlichten. Het was nogal een opgave om mezelf vandaag naar deze receptie te slepen. Altijd weer diezelfde gezichten, de clichépraatjes en smakeloze hapjes van dat cateringbedrijf dat standaard wordt ingehuurd in 'het circuit'. Ik ben dol op de meeste van mijn collega's en houd van mijn werk voor UNICEF, maar het gelobby dat er ook bij hoort gaat me steeds meer tegenstaan. De afgelopen jaren ben ik er steeds meer achter gekomen dat niet de beste plannen worden uitgekozen, maar dat de subsidies naar degene met de handigste babbel gaan. Individueel belang gaat bijna altijd boven het algemene en de grootste ego's trekken daarbij aan het langste eind. Ik moet toegeven dat er een tijd is geweest dat ik ook meedeed met dit hele circus van netwerken en ellebogenwerk. Ik was jong en mijn grenzeloze ambitie maakte me een tikkeltje meedogenloos. Dat veranderde nadat Tim en Max werden geboren. Het moederschap maakte een ander mens van me en bracht me terug naar mijn kern. Tot grote opluchting van mijn man Theo en mijzelf.

Theo, mijn jeugdliefde. We gingen naar dezelfde basis- en middelbare school, maar we zaten niet in dezelfde klas. Ik

had al jaren een crush op hem voordat hij mij eindelijk zag staan. We zoenden voor het eerst op ons vijftiende, na onze eerste date. Nu zijn we dertig jaar verder en toch lukt het me nog weleens om de opwinding en het gelukzalige gevoel van toen op te roepen. Dan doe ik mijn ogen dicht en verdwijnen de momenten van huwelijks clichés en alledaags gekibbel even naar de achtergrond. Want hoeveel je ook van elkaar houdt, na al die jaren ontkom je daar niet aan. En als je elkaar zo goed kent, is het een kunst om naast maatjes ook geliefden te blijven.

Theo en ik zijn niet perfect, maar ik denk dat we het er samen aardig goed van afbrengen. En ik kan niet wachten tot we volgende week een langgekoesterde wens gaan vervullen: een roadtrip langs de Amerikaanse westkust in een luxecamper. Zonder de jongens, alleen wij tweetjes. We worden er ook niet jonger op en hebben onlangs de knoop doorgehakt dat we dit eindelijk echt gaan doen. Dromen najagen die we veel te lang hebben laten liggen.

‘Een kwartje voor je gedachten.’

Ruw word ik uit mijn dagdromerij gehaald. Voordat ik een stap achteruit kan doen, legt Kees-Jan een kleffe hand op mijn schouder en ik voel zijn bovenbeen dwingend tegen mijn heup aan duwen. In gedachten geef ik hem een flinke mep, maar in de praktijk gebeurt er niets en verstijf ik. Het uitblijven van een reactie vat hij op als een aanmoediging en ik voel zijn neus langs mijn wang strijken en zijn hete adem in mijn nek, terwijl zijn lippen op weg zijn naar mijn oor. Mijn ademhaling versnelt van walging, maar hij interpreteert ook dit signaal verkeerd. Kees-Jan is zo’n man die zo overtuigd is van zichzelf dat het niet eens in hem opkomt dat vrouwen niet van zijn handtastelijkheden gediend zijn. Zo’n vent die dickpics stuurt en oprecht denkt dat vrouwen daarop zitten te wachten.

‘Je stond zo dromerig te glimlachen. Wil je die fijne gedachten met me delen?’ fluistert hij in mijn oor. ‘Of gingen ze soms over mij?’ Hij grinnikt zelfgenoegzaam en kippenvel trekt als een stroomstoot door me heen. Het is de wake-upcall die mijn lijf nodig heeft om uit die verstarring te komen. Ik stamp met mijn scherpe naaldhak vol op zijn rechtervoet. ‘Rot op, Kees-Jan,’ sis ik. Geschrokken springt hij achteruit. Hij kreunt en zijn gezicht vertrekt van pijn. Ik heb hem goed geraakt. Dat bewijst ook de diepe ronde afdruk van mijn hak op zijn keurig gepoetste schoenen.

‘Daar ga je voor betalen, trut, weet je wel hoe duur die schoenen zijn?’

‘Vast goedkoper dan de prijs die je betaalt als ik een officiële klacht tegen je indien,’ bijt ik hem toe. ‘O, en maak je geen illusies, jij hebt nog nooit ook maar een greintje van een lach op mijn gezicht weten te toveren. Ik betwijfel of je dat ooit bij een vrouw hebt gedaan. En nou wegwezen.’

‘Hysterisch wijf. Dit is niet goed voor je carrière.’ De woede vlamt op in zijn ogen. Even denk ik dat hij me een enorme zet wil geven maar dan draait hij zich toch briesend om, grijpt een glas wijn mee van een dienblad dat hij bijna uit de handen van de ober stoot en verdwijnt richting een groepje mannen dat verderop staat te praten. Hij mengt zich in het gesprek en alsof het is afgesproken, draaien ze allemaal tegelijk hun hoofd in mijn richting. Schamper gelach en minachtende blikken komen me tegemoet en uit onmacht besluit ik weg te lopen en verdwijn richting de toiletten.

Vloekend draai ik de meest linkse kraan open en was ik als een bezetene mijn handen. Ik sta te trillen op mijn benen. Van schrik, maar ook van woede. Ik ben op mezelf minstens zo boos als op hem. Waarom heb ik hem zo dichtbij laten komen en mijn grenzen niet goed afgebakend? Ik

laat me toch niet vernederen door een stelletje eersteklas kloodzakken met Kees-Jan voorop? Maar toch heb ik het laten gebeuren. Is er dan uiteindelijk niets veranderd sinds #MeToo, het schandaal bij *The Voice*, bij Ajax en ga zo maar door? Ben ik hier de vrouw die zich ondergeschikt dient op te stellen tegenover een man met macht? Dat zal toch niet?

Gefrustreerd probeer ik mijn briesende ademhaling onder controle te krijgen en de spanning uit mijn lijf te laten vloeien door een paar keer diep in en uit te ademen. Mijn ogen zijn vochtig van de ingehouden tranen en ik sta op het punt om ze droog te deppen met een papieren doekje als uit mijn tas het geluid van een inkomend appje klinkt. Van schrik laat ik het doekje vallen en blijf ik apathisch staan. Wat mankeert me toch? Maar als ik eerlijk ben dan weet ik het antwoord op die vraag heel goed. Ik sta al een paar weken onder hoogspanning en dat komt niet omdat het te lang geleden is dat ik een fatsoenlijke vakantie heb gehad. Het begon allemaal met dat eerste anonieme berichtje. *Everybody's got secrets and I know yours...* Natuurlijk had ik erom moeten lachen, het bericht moeten negeren en verwijderen. Ieder ander had dat vast gedaan. Maar ik kon het niet, omdat het een snaar raakte. Van dat simpele zinnetje ging voor mij te veel dreiging uit. En sindsdien kan ik het niet meer loslaten. Wie zit erachter? Wie wil nu ineens mijn leven volledig overhoopgooien? Eigenlijk kan het maar één persoon zijn, maar tegelijkertijd weiger ik te geloven dat die het is. Want waarom? Waarom na al die tijd?

Theo heeft al een paar keer bezorgd gevraagd of ik soms tegen een burn-out aan zit omdat ik zo nerveus ben. Of het niet verstandig is om me de week voor onze roadtrip ziek te melden, zodat ik wat uitgeruster op pad kan en alle spanningen die mijn werk met zich meebrengt alvast van me af kan schudden. Ik heb hem gerust weten te stellen. Dat ik

inderdaad toe ben aan vakantie, maar dat ik deze week echt nog een paar dingen moet afronden. Júíst om rustig op vakantie te kunnen gaan. Ik moet er niet aan denken dat ik de hele dag thuis ben en me alleen maar meer zorgen ga maken. Ik heb een paar keer op het punt gestaan om anonieme nummers te blokkeren op mijn telefoon, maar heb het uiteindelijk niet gedaan. Wat niet weet, dat niet deert, daar zit wat in, maar niet weten zorgt ook voor het verliezen van de controle. En dan zit ik ook nog met mijn werk. Ik word te vaak gebeld door anonieme nummers, ik denk dat bijna de helft van al mijn werktelefoontjes eruit bestaat. Maar achter die tweede reden kan ik me niet meer verschuilen als Theo en ik eenmaal op pad zijn.

Mijn tas, die aan mijn schouder hangt, lijkt met de minuut zwaarder te worden. Het geluid van dat appje dat zojuist binnenkwam hoeft helemaal niets te betekenen. Het kan Theo zijn, Max of Tim, werkgerelateerd, de hondenuitlaatservice dat onze jack russell Barney zich weer heeft misdragen en de hele roedel op stang heeft gejaagd. Maar toch zegt mijn gevoel me dat ik het berichtje beter niet kan openen. ‘Stel je niet aan, Paula,’ bijt ik mezelf toe en daarna doe ik wat veel mensen doen. Ik negeer de waarschuwendende signalen, schuif mijn instinct aan de kant en schakel over op ratio. Ik pak vastbesloten mijn telefoon uit mijn tas, ontgrendel het scherm en klik op het ongeopende appje. Ik laat mijn telefoon vallen, alsof ik zojuist mijn handen eraan heb gebrand. Het ding stuitert met een kletterend geluid op de grijze vloertegels. Ik duik erachteraan en vloek als ik de grote barst in het scherm zie, maar het stelt niets voor in vergelijking met het anonieme bericht: *Maybe I should tell your husband what a lying bitch you are...*

Terwijl ik vol afschuw naar het gebroken scherm staar en de woorden op me in laat werken, komt er een tweede be-

richt binnen: *Or maybe I should call Max and Tim...* De laatste strohalm waar ik me nog aan vastklampte verdwijnt. Dit zijn geen klakkeloze berichten die naar een willekeurig nummer zijn gestuurd. Dit is persoonlijk. Ik weet nu honderd procent zeker dat iemand mij en mijn gezin kapot wil maken.

2

Het lezen van de namen van mijn beide zoons laat mijn hartslag op hol slaan. Het beetje kleur dat ik nog in mijn gezicht had, is nu ook weggetrokken en zelfs mijn zorgvuldig aangebrachte make-up kan mijn zorgen niet meer verhullen. Het zalmhapje dat ik een halfuur geleden met te zure wijn heb weggespoeld, komt omhoog en hoewel ik het weet binnen te houden, laat het een nare smaak achter in mijn mond. Ik moet hier weg. Ik ben te overstuur om met een stalen gezicht de rest van die receptie uit te zitten. De stroperige praatjes, de semigeïnteresseerde en gemaakt vriendelijke gezichten, ik kan het niet meer horen of zien. Hoewel ik het scherm het liefst helemaal kapot zou slaan, prop ik mijn telefoon in mijn tas en rits hem dicht. Ik vloek als er een stukje stof tussen de sluiting blijft zitten waardoor de rits blokkeert. Mijn handen trillen te erg om de boel los te peuteren dus ik neem maar voor lief dat mijn tas niet helemaal goed dichtzit. Momenteel dreig ik wel meer te verliezen dan alleen wat spullen. Ik been de toiletten uit alsof de duivel me op de hielen zit. En misschien is dat ook wel zo. Mijn vijand heeft nog geen gezicht. Hoewel ik wel een vermoeden heb in welke hoek ik het moet zoeken, kan het in wezen iedereen zijn. Ik weet nog niet hoe ik het ga doen, maar ik zal erachter komen wie me dit flikt. En vooral ook: waarom nu, na al die tijd?

De harde, overdreven lach van Kees-Jan dringt mijn oren

binnen en vol walging kijk ik toe hoe hij zijn pijlen nu op zijn nieuwe persoonlijke assistente heeft gericht. Het is overduidelijk dat ze in de eerste plaats is aangenomen vanwege haar uiterlijk. Kees-Jans klamme hand wrijft over haar rug en ze lacht ongemakkelijk.

‘... burgertrut,’ vang ik op als ik Kees-Jan en zijn assistente passeer. Zonder hem nog een blik waardig te gunnen, loop ik in een rechte lijn door naar de uitgang van de zaal. Gelukkig hoef ik niet te lang op de lift te wachten. Ik snak naar frisse lucht. Het zweet dat in straatjes langs mijn rug loopt, maakt mijn blouse vochtig als ik mezelf schrap zet tegen de wand van de lift om me staande te houden. Er komt een bonkende hoofdpijn opzetten en de misselijkheid wil maar niet wegzakken. Ik voel me ziek. Ziek van ellende. Mijn telefoon is stil, maar ik hoor de berichtjes in mijn hoofd. Theo en de jongens zijn alles voor me en ik zal vechten als een leuwin als iemand aan ze komt. Maar terwijl ik me dat voorneem, knaagt er iets. Als ik heel eerlijk ben, kan ik me niet alleen opstellen als slachtoffer. Hoe erg ik het ook vind, ik moet nadenken over mijn eigen acties.

Als ik eindelijk buiten sta, strijkt er een aangenaam briesje langs mijn gezicht en ik adem een paar keer diep in en uit om wat rust in mijn lichaam te krijgen. Mijn naaldhakken klakken op de betonnen vloer van de parkeergarage als ik naar mijn auto loop. Ik erger me aan de rotzooi en alle moeite die ik moet doen om er niet in te trappen. Overal platgetrapte, half opgerookte sigaretten, geplette koffiebekers, lege blikjes, etensresten, olievlekken. Ik weet mijn auto ongeschonden te bereiken. Het eerste wat ik doe is mijn sleutel een halve slag draaien in het contactslot zodat ik de ramen een stuk open kan zetten voor wat frisse lucht. Ik laat mijn hoofd even op het stuur rusten en

geef er dan gefrustreerd een klap op voor ik de motor start. Hoe krijg ik het in godsnaam voor elkaar om niet te laten merken aan Theo en de kinderen hoe overstuur ik ben? Ik heb geen keus, ik moet mezelf herpakken en doorzetten.

3

Nadat ik mezelf onderweg een paar keer flink tot de orde heb geroepen om mijn aandacht bij de weg te houden weet ik uiteindelijk veilig thuis te komen. Tot mijn opluchting zie ik dat Theo's auto nog niet op de oprit staat en ik herinner me dat hij vandaag wat later is door de borrel die hij elke laatste vrijdag van de maand met zijn collega's heeft. Dat geeft me even de tijd om op adem te komen en mijn pokerface te oefenen. Ik doe mijn auto op slot en klem mijn tas, waarvan de rits nog steeds half openstaat, stevig tussen mijn armen zodat er niks uit valt. Zodra ik binnen ben, bevrijd ik mijn pijnlijke voeten uit mijn strakke pumps. Ik duw de deur dicht met mijn schouder en schop de schoenen waar ik een haat-liefdeverhouding mee heb onder de kapstok.

De tegels in de hal voelen aangenaam koud aan onder mijn zweterige pantykousjes. Ik loop meteen door naar de open keuken en trek de fles fruitige chardonnay uit de koelkast waar ik gisteren al een glaasje uit heb genomen. De vacuümdop maakt een ploppend geluid als ik hem uit de hals van de fles haal en ik vul een glas tot vlak onder de rand. Het geklok van de wijn die in het glas stroomt doet me watertanden. Ik zet het glas aan mijn lippen en drink de helft in een paar slokken op. Ik vul weer bij en zucht tevreden. Dit is precies wat ik nodig had om alles weer een beetje in perspectief te kunnen zien.

‘Rotdag aan het verdrinken?’

Ik gil van schrik en het gevulde glas dat ik net weer aan mijn lippen wilde zetten, valt uit mijn hand. Glas en wijn spetteren alle kanten uit.

‘Wow, sorry. Slecht geweten, Paula?’

‘Mara, jemig, ik schrik me dood. Waar kom jij ineens vandaan?’ Met mijn handen leunend op het barretje waar Theo zo trots op is, probeer ik op adem te komen.

‘Ik was op de bank in slaap gevallen.’

Dat verklaart waarom ik haar niet heb gezien. De bank staat in het L-vormige deel waar je vanuit de keuken geen zicht op hebt.

‘Ik zou toch komen eten vanavond en daarna zouden we het huis samen even doorlopen voor als ik hier komende maand ben?’

‘Natuurlijk, dat hadden we afgesproken. Sorry, helemaal vergeten.’ Ik zie haar gezicht betrekken en kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Ze voelt zich al zo alleen sinds haar scheiding van Jasper en het onbegrip van mensen in haar omgeving. Ik vind het knap dat ze niet langer in een huwelijk wil zitten waarin er vooral langs elkaar heen geleefd wordt, maar blijkbaar snappen haar vrienden niet waarom ze uit elkaar zijn. Gelukkig kennen zij en Theo elkaar al sinds de kleuterschool en is hij er altijd voor Mara geweest. Mara is steeds meer als familie gaan voelen in plaats van als alleen Theo’s beste vriendin en de kinderen noemen haar al van jongs af aan tante. Dat ik een afspraak met haar vergeet terwijl dit een van de weinige plekken is waar zij zich nu welkom voelt, vind ik heel naar. Ik mompel wat excuses over drukte op mijn werk en de voorbereidingen voor de campertocht, maar daarmee maak ik het alleen maar erger. Ze krimpt verder in elkaar. Sinds de laatste keer dat ik haar zag lijkt het niet beter met haar te gaan. Haar gezicht is

bleek en smal en haar schouders steken puntig door het rode verwassen shirt dat rond haar lijf slobbert. Ze heeft donkere kringen rond haar vermoeide en gezwollen ogen en ze lijkt haar haren al even niet gewassen te hebben.

‘Maar als het niet uitkomt dan ga ik weer, hoor,’ zegt ze met dikke stem. ‘Ik wil je niet tot last zijn.’ Haar stem breekt en ik loop voorzichtig om de scherpe stukken glas heen haar kant op en sluit haar in mijn armen. ‘Sorry, Mara. Echt. Ik ben er met mijn hoofd even niet zo bij. Ik had een ontzettende rottag op mijn werk. Ik ben gewoon toe aan vakantie.’

Het blijft even stil en dan besef ik dat het wel heel stil is. ‘Waar is Barney?’ vraag ik bezorgd.

‘O, even in de schuur. Dat doen jullie wel vaker toch, als hij nogal druk is? Ik heb net eventjes geslapen.’

‘Nou, als het warm is doen we dat zeker niet. Het is bloedheet in die schuur.’ Ik loop snel naar buiten om mijn hondkind te bevrijden. Als ik de deur van de schuur openruk, slaat de bedompte hitte me in mijn gezicht. In eerste instantie zie ik Barney niet, maar als ik hem roep kruipt hij hijgend achter een stapel dozen vandaan en waggelt naar me toe. Hij kwispelt aarzelend met het puntje van zijn staart en kijkt me met grote verwijtende ogen aan. Ik pak hem op en druk hem tegen me aan. Voor we op reis gaan zal ik Mara zeker wat duidelijke instructies over Barney geven. ‘Dat was niet lief van Mara.’ Hij likt met zijn droge tongetje aan mijn wang alsof hij wil zeggen dat hij het helemaal met me eens is. Ik draag hem naar binnen en breng hem meteen naar zijn bak water. Hij stort zich er vol overgave op en Mara trekt haar neus op bij het horen van zijn gulzige klokgeluiden. ‘Een beetje zoals ik jou net met dat glas wijn aantrof,’ zegt ze lachend.

‘Jaja. Ik verwacht Theo en de jongens trouwens over een

halfuurtje en laten we dan iets lekkers te eten bestellen.’

‘Gezellig. Dan ga ik me nog even opfrissen. Even de slaap van mijn gezicht spoelen.’ Mara verdwijnt naar boven en ik ben blij dat ik eindelijk alleen ben. Maar het gevoel van opluchting is slechts van korte duur als mijn telefoon bleept.